

Križarske vojne, izhodišče, posledice, ocena

Vodstvena vloga papežev na zahodu se pokaže močno v času križarskih vojn. Prvotno je vojska pridržana izključno svetni oblasti, papeži jo kličejo na pomoč le v izjemnih primerih (obramba pred Saraceni, Normani in Madžari).

V XI. stol. se mišljenje menja. Znano je gibanje *božji mir* – mnogokje so *svete vojne proti tistim, ki v deželi povzročajo nemir*. Med svete vojne štejejo tudi borbe Špancev proti Saracenom in Normanom, proti prodoru islama na Siciliji.

Prvotna osnova križarskih vojn je brez dvoma verska, pogojena z zavestjo ene krščanske družine zahodnih narodov. Hitro se ji pridruži ideja viteštva, ki s primesjo osvajalnih in koristoloških elementov križarskim vojnám da pečat čisto nekrščanskega prelivanja krvi in najbolj krvavih dogodkov srednjega veka.

Leta 1071 Turki zavzamejo Jeruzalem. Tožbe romarjev, ki niso več varni, vedno bolj spodbujajo misel na osvoboditev Jeruzalema. Temu se pridruži še klic iz Carigrada, ki se čuti ogrožen.

Glede na vse te dogodke papež Urban II. pozove ves krščanski zahod, naj pomaga vzhodnim Kristjanom. Na čelu gibanja je papež sam, njegov klic naleti na izreden odmev, razvije se v pravo masovno gibanje. V prid gibanju je ideja viteštva, romarska miselnost in dejavnost potujočih gibanj.

Od leta 1096 do 1254 je bilo šest križarskih vojn in ena otroška križarska vojna. Vsaka bolj ali manj krvava od druge. Celoten ideal križarskih vojn se je kmalu izmaličil. Križarji so namesto, da bi osvobajali Sveto deželo, zraven izropali in uničili Carigrad, množično pobijali in posiljevali.